

РЕШЕНИЕ

№ 4586

гр. София, 14.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20231110204454 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от Д. В. В., ЕГН ***** срещу наказателно постановление № 23-4332-001356/06.02.2023 г., издадено от Гергана Владимирова Борисова –началник група при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 5 Март 1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ са й наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на въззивника, както и за некоректно приложение на материалния закон, поради липсата на корелативно необходимата субективна страна на вмененото административно нарушение. Отправена е молба за цялостна отмяна на атакувания санкционен акт като неправилен и незаконосъобразен.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят,

редовно призована, не се явява, представлява се от адв. Петър Алипиев от САК, преупълномощен от адв. М. М. от САК, с приложени по делото пълномощни, който поддържа жалбата и изложените в нея съображения. Претендират се разноси за заплатено адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител, който да изрази становище по фактите и приложимия по делото закон.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С постановление от 13.01.2023 г. на прокурор при СРП, на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК, е постановен отказ за образуване на досъдебно производство по пр. пр. № 545/2023 г. по описа на СРП за престъпление по чл. 345, ал. 2 във вр. с ал. 1 НК. Разпоредено е препис от прокурорския акт, ведно с материалите по делото, да се изпратят на началника на ОПП-СДВР с оглед извършването на преценка за осъществено административно нарушение на ЗДвП от жалбоподателя Д. В..

Въз основа на процесния прокурорски акт, при условията на чл. 36, ал. 2 ЗАНН, е издадено атакуваното наказателно постановление № 23-4332-001356/06.02.2023 г. от Гергана Владимирова Борисова – началник група при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3 ЗДвП на жалбоподателя В. са

наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за това, че на 02.02.2022 г. около 14:56 ч. в гр. София, по „Околовръстен път“, с посока на движение от бул. „Ломско шосе“ към АМ „Струма“, управлява лек автомобил марка „Мерцедес“ с рег. № №№№№, собственост на П. В. ПМ, като при извършената проверка от органите на МВР на пътен възел с бул. „Царица Йоанна“ е установено, че превозното средство е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, считано от 23.11.2021 г. – административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Препис от наказателното постановление е връчен лично на въззивника на 21.02.2023 г., като жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана в законоустановения 14-дневен срок чрез наказващия орган на 07.03.2023 г., видно от отбелязването в съпроводителното писмо.

При съвкупната преценка и интерпретация на приобщените по делото писмени доказателства и писмени доказателствени средства, в т.ч. инкорпорираните такива по пр. пр. № 545/2023 г. по описа на СРП, детерминирани в НП фактически обстоятелства - превозното средство, посоката му на движение, времето и мястото на извършената проверка от служителите на МВР и самоличността на водача бяха установени по безспорен и несъмнен начин. Изяснява се от постъпилите по делото писма от началника на ОПП СДВР, че процесният лек автомобил марка „Мерцедес“ с рег. № №№№№ е собственост на П. В. ПМ и е със служебно прекратена по електронен път регистрация на 23.11.2011 г., на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради неизпълнено от собственика правно задължение да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

На етапа на съдебното следствие не са събрани доказателства собственикът П. ПМ да е била уведомена съгласно чл. 574, ал. 10 КЗ от Гаранционен фонд/ГФ/ и да ѝ е указано в 14-дневен срок да представи доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Липсват фактически данни и затова правоохранителните органи да са уведомили посоченото лице, съгласно изискванията на чл. 143, ал. 10, изр. 1

ЗДвП, за служебно прекратената регистрация на автомобила.

Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че по еднопосочен начин са доказани фактът на твърдяното административно нарушение, времето, мястото, неговият механизъм и авторство, поради което не са налага провеждането на разпити на свидетели, имайки предвид липсата на подобно искане от жалбоподателя и неговия процесуален представител, както и обстоятелството, че съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 2 НПК доказателствата и средствата за тяхното установяване на могат да имат предварително определена сила.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС** /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

Настоящото административнонаказателно производство е стартирало при предвидената в разпоредбата на чл. 36, ал. 2 ЗАНН специална хипотеза, след постановен отказ за образуване на наказателно производство с постановление на прокурор при СРП, което е изпратено на наказващия орган. Именно поради тази причина в случая не следва да се съставя АУАН, съдържащ изискуемите от чл. 42 ЗАНН реквизити, а това автоматично води и до отпадане на задължението на съда да осъществи преценка, досежно спазването на останалите императивни изисквания, визирани в разпоредбите на чл. 34, ал. 1, чл. 40, чл. 42 и чл. 43, ал. 5 ЗАНН. В контекста на изложеното, неприложим се явява и 6-месечният давностен срок за издаване на НП по чл. 34, ал. 3 ЗАНН, доколкото законодателят е обвързал неговия начален момент

с датата на съставяне на АУАН, какъвто не следва да се изготвя.

При тези принципни уточнения, този съдебен състав намира, че оспореното НП е издадено от компетентно длъжностно лице, видно от изисканите писмени доказателства за назначаване, съответно оправомощаване на наказващия орган.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на НП – неговата форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. От прочита на санкционния акт е видно, че с изискуемата се от закона конкретика са посочени времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е намерило проявление в обективната действителност, а с това правото на защита на привлеченото към отговорност лице е гарантирано в пълна степен. Наказващият орган е изложил факти за служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, като в случая не е било необходимо да се фиксират датата и причините за същата, доколкото достоверността на процесните обстоятелства, които поначало не са част от състава на възведеното „административно обвинение“, следва да бъде установена именно в рамките на настоящото производство.

Предвид изложеното, НП е съставено без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната му на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника Д. В. е ангажирана на основание чл. 175, ал. 3 ЗДвП, като са й наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

По делото е доказано по категоричен и безспорен начин, че от обективна страна на 02.02.2022 г. около 14:56 ч. в гр. София, по „Околовръстен път“, с посока на движение от бул. „Ломско шосе“ към АМ „Струма“, жалбоподателят В. управлява лек автомобил марка „Мерцедес“ с рег. № №№№№№, собственост на П. В. ПМ, като при извършената проверка от органите на МВР на пътен възел с бул. „Царица Йоанна“ е установено, че превозното средство е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, считано от 23.11.2021 г. Така очертаната дейтелност правилно е

квалифицирана като административно нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, където е ситуирано правно задължение за водачите да управляват по пътищата, отворени за обществено ползване, само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Управляването от жалбоподателя МПС е със служебно прекратена по електронен път регистрация на 23.11.2021 г., на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради неизпълнено от собственика правно задължение да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, в който смисъл са и изискванията на чл. 18, т. 2 във вр. с чл. 18б, ал. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /обн. в ДВ бр. 31 от 14.04.2000 г., в сила от същата дата, приета от министъра на вътрешните работи/.

Независимо от констатацията за пълна обективна съставомерност, настоящият съдебен състав намира, че в процесния случай не е налице корелативно необходимата субективна страна на вмененото нарушение, в каквато насока възраженията в жалбата са напълно резонни. От инкорпорирания по делото доказателствен материал се изяснява, че управляваният лек автомобил е собственост на различно физическо лице и че органите на ОПП СДВР са разпоредили служебна дерегистрация по електронен път, поради неизпълненото от собственика правно задължение да сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. По делото не са събрани доказателства Д. В. да е съзнавала факта, че е водач на МПС с прекратена регистрация още повече, че за същата не е бил уведомен и самият собственик от ГФ съгласно чл. 574, ал. 10 КЗ, съответно от МВР, съобразно изискванията на чл. 143, ал. 10, изр. 1 ЗДвП /в този смисъл вж. **Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. по описа на ВКС и ВАС, докладчици-съдиите Павлина Найденова и П. Колева/.**

Липсата на представи относно посоченото фактическо обстоятелство мотивира извод за отсъствието в съзнанието на въззивника Тодоров на знание за неговото реално съществуване. Налице е фактическа грешка по смисъла на чл. 14, ал. 1 НК във вр. с чл. 11 ЗАНН, която изключва

умисъла, тъй като познанието на всички факти от конкретната действителност, визирани в състава на дадено административно нарушение е абсолютно необходимо условие за предвиждане на общественотоопасните последици или за осъзнаване на общественотоопасния характер на деянието, а противното препятства възможността за формиране на интелектуалния момент на вината в съзнанието на дееца, какъвто е именно и процесният случай. Фактическата грешка изключва и непредпазливостта, доколкото самото незнание на обсъденото фактическо обстоятелство не се дължи на проявена непредпазливост от жалбоподателя, имайки предвид, че превозното средство е разполагало със свидетелство за регистрация и е било с поставени регистрационни табели, както и че за водачите не съществува правно задължение да извършват справки в съответната структура на МВР относно евентуалната му служебна дерегистрация.

Българската правна система не позволява обективното вменяване на отговорност, тъй като съгласно чл. 6 ЗАНН административно нарушение е само онова общественотоопасно деяние, физическата страна на което се изразява в действие или бездействие, обявено е за противоправно и наказуемо от нормотвореца и е извършено виновно. Прекратяването на регистрацията не е сигурна и неизбежна, а потенциална възможност, предпоставена от изричното уведомяване на полицейските органи от страна на ГФ за липсата на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Управлението на МПС от лице, което не е собственик, без наличието на процесната застраховка представлява административно нарушение по чл. 638, ал. 3 КЗ, но само по себе си това противоправно действие не е достатъчно за възникване на отговорност и по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, отчитайки предвидения от законодателя сложен фактически състав, включващ надлежното уведомяване на собственика за прекратената регистрация от органите на МВР и последващото узнаване на този релевантен факт от водача-несобственик. Ето защо, този съдебен състав намира, че в процесния случай отсъства изискуемата субективна страна на вмененото административно нарушение, ведно с нейните интелектуални и волеви параметри.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, макар така протеклата фаза на административнонаказателното

производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание да не е опорочена поради допуснати съществени процесуални нарушения, то отговорността на жалбоподателя е ангажирана при некоректно приложение на материалния закон.

Ето защо, съдът намира, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като неправилно.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе по извършените от страните разноски, имайки предвид изрично отправеното искане в очертаната насока. От представения договор за правна защита и съдействие е видно, че въззивникът е заплатила в брой 400,00 лв. за процесуално представителство от адвокат М. М. от САК. От страна на наказващия орган не е релевирано възражение за прекомерност, като въпреки това следва да се отбележи, че възнаграждението е определено в границите, визирани в разпоредбата на чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /обн. в ДВ 64 от 23.07.2004 г., приета с решение на Висшия адвокатски съвет от 09.07.2014 г./, поради което с оглед изхода на делото СДВР следва да бъде осъдена да заплати процесната сума в пълен размер.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 във вр. с ал. 2, т. 1 ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 106 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 23-4332-001356/06.02.2023 г., издадено от Гергана Владимирова Борисова –началник група при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 175, ал. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 5 Март 1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ на жалбоподателя Д. В. В., ЕГН ***** са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, като неправилно.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, Столична дирекция на

вътрешните работи да заплати на жалбоподателя Д. В. В., ЕГН *****
разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 /четиристотин/
лева.

**Решението подлежи на касационно обжалване пред
Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК,
и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване
на съобщението за изготвянето му.**

Съдия при Софийски районен съд: _____